

O slzách, co se derou do očí

Přestože neexistuje ročník Zpravodaje, v němž bych vynechala oslavnou ódu na Vítu Marčíka a jeho pohádky, málokdy se mi povede na nějakou z nich zajít. Včera mi to vyšlo a bylo vážně fajn posadit se jen tak do trávy, vypnout a na chvíli svěřit své bytí do rukou svérázného divadelníka. Teď tleskej, teď zpívej. Raduj se z maličkostí a važ si života, jehož pozemská tíha v přítomnosti Víti zázračně mizí. Ani nevím, proč jsem po skončení Šípkové Růženky zamířila do davu pod vrbou, každopádně, jsou to následující obrazy, které mám stále před očima. Malý chlapec se sestrou. Jedni z mnoha, kteří přišli poděkovat, předávají Vítovi obrázek. Ten ho s díky a krátkou promluvou k dětem přijímá. Mladá paní o berlích následuje. Tiskne Vítovi ruku, a ten ji po pár slovech vroucně objímá. Přestože stojím v úctyhodné vzdálenosti, nelze nepocítit sílu okamžiku. Ve světě, kde si lze koupit téměř všechno, je pro ni právě tenhle okamžik k nezaplacení. Když ji po chvíli přemůžou emoce, cítím známé šimrání v nose. Popravdě, až se jednou po smrti dozvím, že si k nám na festival Bůh každoročně jezdíval zahrát divadlo, asi mě to vůbec nepřekvapí.

O Partě starýho Hrouze na netu nic nenajdete a je to překvapivě dobrý marketing. Pokud je chcete poznat, nezbyvá než osobně dorazit. My dávno víme, že tahle kapela, hrající folk a country, patří k sázkám na jistotu. Co se zaslouženého aplausu týče, zkrátka nepřišlo ani duo Laky Mari, vnášející do našeho programu mladou, neoposlouchanou písničkářskou mízu.

Bárka harfenistky Ivanky Pokorné a violoncellisty Pavla Barnáše vyplula s úderem půl osmé. V poetických vlnách klasiky a filmových hitů ji nepotopily ani příležitostné rockovější bouře. Po zhruba hodinové plavbě a šťastném návratu do prostor naší hlavní zámecké scény, odmítalo nadšené publikum opustit palubu. Nezbyvalo, než vystřídat kormidelníka.

Nástup posádky Hradišťanu s kapitánem Jiřím Pavlicou, postupně se přidávajících k bářčí rozlučkové skladbě se ukázal největším podrazem večera na přítomné posluchače. Krásný, ale nečekaně silný, emotivní moment totiž nebyl uvedený v plavebním itineráři, a mnozí tak podcenili potřebné vybavení v podobě balíčku papírových kapesníků. Jiří Pavlica brzy oslaví sedmdesátku a příprava na nadcházející oslavu v podobě dvaceti koncertů je na už takhle precizním Hradišťanu znát. Kapela představila několik nových písní pro připravované album a odehrála výtečný koncert v charakteristickém rukopisu svého uměleckého vedoucího.

Koho neuspala závěrečná ukolébavka *Z mechu a kapradí*, mohl ještě navštívit nocturno s Rajtaraj. Tuhle kapelu, hrající energickou hudbu s ozvěnami Balkánu a Skandinávie, si nejlépe užijete naživo, což jste správně pochopili a tuhle noční barovou možnost nepromarnili.

DNES O holčičce, která se ještě nenarodila

Představení o touze dědečka po vnučce, o oslu Abrahamovi, koníku Apačovi, stromu života, co mluvil o světě viditelném a neviditelném a taky o nebi. Jedná se o netypickou a dospělejší pohádku o narození, životě i umírání.

Passage

Hlásíme do světa, že Passage obnovila činnost kapely. Z původní sestavy zůstávají Jarda Kuchař a Stan- da Skopal a do kapely přicházejí manželé Andrea a Ivan Šmejdi, Kateřina Horčíčková a Tomáš Port. Můžete se těšit na novou sestavu a staré písně v novém provedení.

Lázo plázo

Na místo činu se i letos vrací skupina Lázo plázo, která hraje a zpívá od roku 2004. U jejího zrodu tenkrát stáli Mirek Novák a Tomáš Březina a kapela si od té doby prošla mnoha změnami, aby se v současné době ustálila na složení kytara, bicí, flétny a baskytara. A jak tomu bývá zvykem, všichni členové navíc zpívají o sto šest – a my věříme, že si s nimi dnes na náměstí zazpíváte i vy.

Pavel Žalman Lohonka, Pavlína Jišová a „starý spol.“

Skupina pod názvem Žalmanův jihočeský výběr, o rok později přejmenovaná na Žalman a spol., se divákům poprvé představila na festivalu Porta 1982. Tvořili ji šestatřicetiletý Minnensgr Pavel Lohonka, třicetiletý Nezmar Tonda Hlaváč a teprve dvacetiletá nadějná zpěvačka, Pavlína Jišová. V následujících letech se osudy těchto tří výtečných muzikantů vzájemně proplétaly. Původní „spol.“ skončil s narozením Pavlíniny dcerky v roce 1990, kdy ji v kapele nahradila Lenka Slabá. Pavlína začala zpívat s Nezmary.

O osmnáct let později se ještě jednou původní spol. pokusil dát dohromady, ale trvalá spolupráce už nedopadla. Přesto na sebe bývalí spoluhráči nezapomněli a když to jejich diáře plně naplánovaných hraní dovolí, rádi se spolu setkají a zavzpomínají na staré dobré časy.

Nezmaři

Nezmaři v Telči patří za inventář, skoro bychom si je po koncertě mohli sbalit do krosny a vybalit je zase napřesrok – nechceme ale připravit zbytek folkových fanoušků o jejich pohodové koncerty, kde nezmaří i s láskou převzaté písně prokládají historkami a vtípkami, které potrápí zpěvem už tak dost namáhané bránice. Šárka, Zajíc, Tonda a Jim na pódiu zaroučeně vykouzlí atmosféru hraní někde v lese na potlachu nebo nádražky, kde zrovna čekáme na vlak na Portu – a kdo nebude mít po koncertě dost, pravděpodobně je večer najde, jak za zvuku kytar dokazují, že si neříkají Nezmaři jen tak pro nic za nic.

Bonsai č. 3

Už třetí reinkarnaci legendární kapely Bonsai z 80. let poznáte na první dobrou podle violoncella, které není na folkových pódiích častým zjevením. Hrají převážně své vlastní písničky o lásce, o verších rytých do podtácků, o rudé rtěnce z Marseille i o (ne)lásce k běhání. V Telči hráli už tolikrát, že se to neodvažujeme počítat, jak vzpomíná i kapelník Vašek Koblenc: „Bonsai mě provází životem již čtvrtstoletí. Prožil jsem díky ní chvíle magické, třeba při nočních koncertech v Telči nebo když s námi na jednom festivalu zpíval celý amfiteátr, že *opilý tulák bere srdce do dlaní*“.

DRBY Tonda včera laminoval kartičky a říká si u toho „Viky dám tuhle kartu. A toho Zajíce jsem trochu podělal.“

Pohádkový medvěd měl hned poprvé na divadle Víti Marčíka problém – děti a rodiče ho tak moc krmili, až se ucpal. Jonáš utíkal pro prázdnou sklenici a křičel u toho „Spaste duši, medvěd se přejeď!“.

Jáchym skvěle zachycuje festivalové minutky, kam se ale ztrácí hodiny našich festivalových životů nám snad už brzy poodhalí nový časosběrný pořad Hledání ztraceného telčského času.

Matěj byl včera během koncertu potrolen, Lucka s Markytkou ho poslaly ze zákulisí předávat kytku Ivance z Bárky už v půlce hraní.

Kdybyste měli v Telči málo hudby, tak Dušan a Jakodoma hrají denně ve spodní části náměstí mezi 12-15:30. A pokud jste už přesyceni, tak aspoň VeHiBa se z hraní omluvila.

George Silverman dává právě na náměstí super mash-up s dechovkou od hasičů, Dušanem, Náčelníkovým rádiem, hlukem od kolotoče řezbáře Matěje a stavěním Vítovy pohádky. V tom se redakci ale krásně pracuje.

VÝSTAVY Ke vstupence na koncerty u nás dostanete volnou vstupenku do expozice Míly Doleželové v Univerzitním centru. Pokud máte on-line lístky, tak na webu miladolezelova.eu/prazdniny-v-telci vyplníte mail a vstupenka Vám přijde. Seznamte se s úžasnými obrazy malířky, která dlouhá léta v Telči působila a nacházela inspiraci. Její díla byla v zahraničí vystavována i vedle Picassa a nyní máme konečně možnost její tvorbu obdivovat v jejím milovaném městě.

Navštivte taky výstavu ilustrací Marty Trchové ke knížce Babi v galerii Šatlava na telčské radnici do 10. srpna. Je to jako ztratit se v galerii a zapomenout na čas. Nebo jako snít jeden sen za druhým.

ZÍTRA

Divadlo Elf
Vojta a strašidla

18:00 Roman Hampacher
20:00 Son of Wolves

Jauvajs a Coiscéim

Vojta Kid'ák Tomáško
a Žalman a spol.

Goji

SOBOTA 5. SRPNA